

KOSTBAAR VOOR HEM – De kerk van Jezus Christus

Lex Loizides

De slogan ‘God is dood!’ heb ik nooit geloofd. De aankondiging van zijn dood is mij nooit ter ore gekomen. Ik ben opgegroeid in het verwereldlijkte Engeland als ‘geestelijk achtergesteld’ en het was nooit in me opgekomen dat Hij überhaupt ooit geleefd had! Het onderwerp op zich was gewoon nooit relevant geweest.

Tegen het eind van mijn tienerjaren had ik één of twee christenen ontmoet, maar dat waren rustige mensen geweest en zij praatten eigenlijk niet over het christelijk geloof, alsof ze zich er een beetje voor geneerden. Ik had met ze te doen! Ze waren vast en zeker belast met enorme tegenstrijdigheden. Ik kan me alleen nog één christen herinneren die serieus probeerde zijn geloofsovertuigingen uit te leggen en mijn afwijzende tegenwerpingen te beantwoorden. Dat was een keer in de Engelse badplaats Brighton, laat in de avond, in een soort geïmproviseerde koffiebar die *His Place* heette. Wat kan ik ervan zeggen? Het was in die dagen de enige plaats waar je zo laat op de avond nog koffie kon krijgen!

Wat de kerk aangaat, die zag ik, net als de meeste jongeren in Engeland, als een historisch overblijfsel, zoiets als de restjes van een bruidstaart die te lang bewaard gebleven zijn - niemand heeft het hart om ze weg te gooien maar in feite gaat ook niemand er iets van eten! Ik was een keer naar een begrafenisdienst geweest in een kerk, maar het had me zo koud gelaten als het lichaam in de kist. Genoeg rechtvaardiging naar mijn idee om in mijn zonde te volharden. Er was toch geen God en er was er ook nooit één geweest.

De plaatselijke gemeente: onverwacht bewijs in een reeds gesloten zaak

Mijn eerste ontmoeting met een plaatselijke gemeente die mijn positie aanvocht, vond volslagen ‘toevallig’ plaats! Ik was naar een nachtfeest geweest en toen het morgenlicht begon door te breken in de nevel van het huis en we allemaal de frisheid van een nieuwe dag begonnen te voelen, zei iemand: ‘Hé, ik heb een idee! Waarom gaan we niet naar de kerk, gewoon voor de gein!’ Ik weet niet meer wie die mafkees was of waarom hij dat zei. Ik kan me ook niet meer herinneren waarom ik en een paar anderen in ‘s hemelsnaam zeiden: ‘Gaaf idee! Laten we gaan!’ Even later haastten we ons het huis uit, liepen een stukje en kwamen bij een weg die Clarendon Villas heette. Daar stond - verrassing!! - een gebouw dat eruit zag als een kerk en waar mensen naar binnen liepen.

Al gauw waren wij ook binnen. Binnen zag het er helder uit, met veel natuurlijk licht, niet muf of benauwd. Er waren misschien zo’n 300 mensen en zij concentreerden zich op wat er vooraan gebeurde. We gingen zover mogelijk achterin zitten. Eén van onze groep had een krant meegenomen en vouwde die uit, dus daar zaten we min of meer achter verscholen, een beetje rebellerend.

Vervolgens ging iedereen staan en begon enthousiast te zingen; sommigen dansten zelfs. ‘Oké, oké!’, dacht ik, ‘sommige mensen gaan naar de disco op zaterdagavond, sommigen gaan naar een voetbalwedstrijd en anderen naar de fitness. Dit is de manier waarop religieuze mensen hun energie kwijt raken.’ En ik vond dat verder prima. Wat ik zo vreselijk aanstootgevend vond, was een lied dat ze later gingen zingen. Ik was er zo verontwaardigd over dat ik mijn notitieboekje pakte en de woorden opschreef. Ik schreef: ‘Zij zingen: “Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils en met de mantel der gerechtigheid.”’ Mijn indruk was dat hier mensen zaten die zichzelf rechtvaardig vonden in tegenstelling tot de mensen buiten. Het leek me toe dat zij hun ‘goed zijn’ vierden door te zingen ‘wij zijn de goede mensen, de rechtvaardigen’. Ik kon het niet geloven!

Na een lange tijd, naar mijn idee lang genoeg voor een hele dienst, begon iedereen op te staan en liepen er mensen weg, dus gingen wij ook weg. Pas later besepte ik dat dit het moment moet zijn geweest dat de ouders hun kinderen naar de kinderclub brachten; jammer dan, wij namen gewoon aan dat de dienst was afgelopen. Ik ging weer een jaar van zonde en dwaasheid tegemoet.

Als iemand me die dag had staande gehouden en had geprofeteerd dat ik binnen relatief korte tijd zelf vóór in die grote zaal zou staan, de genade en de kracht van Jezus Christus zou verkondigen en de mensen dringend zou verzoeken zich tot Hem te keren, weet ik niet wat ik zou hebben gezegd!

Maar die ervaring liet me in elk geval dit zien: er is een groep moderne, intelligente mensen die gelooft dat God bestaat, die blij is met haar godsdienst en die beweert dat ze er goed door geworden is! Voor iemand die 'wist' dat er geen God was, was het een teken dat in een andere richting wees.

Hoe zouden mensen in een overwegend seculiere cultuur erachter komen dat God bestaat?

Ik vind het fijn om te kunnen zeggen dat onze mensen in Jubilee (Kaapstad, Zuid-Afrika) zelf het bewijs vormen van Gods bestaan. Elk veranderd leven is een bewijs en een hele groep veranderde levens - een plaatselijke gemeente - is een machtige verklaring van Gods bestaan en genade.

Charles Colson wijst erop dat zodra aan Petrus geopenbaard was wie Christus was, Jezus hem zei: 'Ik zal mijn gemeente bouwen' (Matt. 16:18)! Petrus zou niet alleen zélf gezegend worden, maar hij zou deel gaan uitmaken van een gezelschap getransformeerde mensen door wie de aanwezigheid van God bekend zou worden.

Paulus zegt: '(...) in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest' (Ef. 2:22). De gemeente is de plaats waar God zich zelf laat zien, zijn heerlijkheid ten toon spreidt, waar Hij in feite woont op aarde!

In 1 Korintiërs 12 stelt Paulus de vroegere ervaringen van de nieuwe gelovigen met afgoden tegenover hun huidige ervaring van God door middel van de gaven van de Geest. De gaven van de Geest, die in de plaatselijke gemeente werkzaam zijn, zijn de voornaamste aanwijzingen voor het bestaan van God. Hij spreekt en handelt door de gaven die Hij aan de gemeente geeft! In feite zegt Paulus, terwijl hij zijn betoog vervolgt, dat als een niet gelovige binnenkomt wanneer de gaven op een correcte manier worden uitgeoefend, hij overtuigd zal worden en zal zeggen: 'God is inderdaad in uw midden' (1 Kor. 14:25).

In Handelingen 5:12-16 hebben we een beeld van de plaatselijke gemeente die als een soort centrum van genezing samenkwam op een strategische plek midden in de stad, tot zegen van zowel gemeenteleden als de onbekeerden om hen heen, terwijl ze met veel succes voor de zieken bad. De apostelen konden daar staan en Christus overtuigend verkondigen met de gemeente achter hen als bewijs. Dat is waarom Paulus de gemeente kon beschrijven als 'de pijler en het fundament der waarheid' (1 Tim. 3:15).

Elke plaatselijke gemeente levert dus krachtig bewijs van Gods liefde en kracht. Dat is één van de redenen waarom Jezus zo'n passie voelt voor elke plaatselijke gemeente en zich tot elk van haar richt (Op. 2-3). En wat zou de unieke verlossende kracht van het evangelie meer overtuigend kunnen aanbevelen dan een demonstratie van de multiraciale en multiculturele eenheid van de 'ene nieuwe mens' in Christus (Ef. 2:11-20)?

Maar er zijn nog steeds hele steden waar geen gemeente zichtbaar of invloedrijk aanwezig is. Er zijn miljoenen mensen, zoals ik vroeger, die niets hebben om hun geloofsovertuiging dat er geen God is, aan te vechten. Nu, als evangelist, geloof ik met heel mijn hart dat de plaatselijke gemeente het instrument is dat daar verandering in kan brengen. Zoals Bill Hybels zegt: 'De plaatselijke gemeente is de hoop van de wereld' (Bill Hybels, Moedig Leiderschap, Gideon).

De Gemeente: de passie van Gods Zoon

Het verhaal uit de verre geschiedenis van de troonsafstand van de Britse koning Edward VIII lijkt een schitterende romance. We zien een gekroonde koning die bereid is zijn troon op te geven voor de liefde voor een buitenlandse gescheiden vrouw op wie velen neerkeken. Een vrouw met een verleden. Maar de koning deed afstand van zijn troon om zijn geliefde bruid te kunnen krijgen. Dat is een zwak en onvolmaakt voorbeeld van wat Jezus in werkelijkheid voor ons gedaan heeft. De parallellen zijn duidelijk maar de illustratie schiet schromelijk tekort.

Begrijpen we werkelijk de ongelooflijk hoge waarde die Christus aan zijn gemeente heeft gehecht? Laten we eerst eens kijken naar de waarde van een individuele ziel. Jezus heeft gezegd: 'Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn leven?' (Mat. 16:26). Alle gezamenlijke werken in de kunst, literatuur en architectuur; alle kluizen die met goud gevuld zijn, alle diamanten en kostbare edelstenen; alle schatten van verzamelaars - die allemaal bij elkaar kunnen de waarde van één enkele ziel niet overtreffen. Als de individuele ziel zoveel betekenis en zuivere waarde heeft in Gods ogen, hoeveel te meer dan zijn gemeente?

Laten we ten tweede eens kijken naar het kruis. Paulus benadrukte bij de oudsten in Efeze dat ze hun roeping serieus moesten nemen, toen hij zei: '(...) om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft' (Hand. 20:28). We betreden heilige grond. De aankoopprijs voor de gemeente was het kostbare bloed van Christus. Met zo'n aankoop garandeerde Hij vergeving voor haar zonden, garandeerde Hij haar gerechtigheid, haar heiliging en haar verheerlijking. Hij voorzag een vreugde waarvan jij en ik alleen maar kunnen dromen. 'Christus heeft zijn gemeente liefgehad en Zich voor haar overgegeven' (Ef. 5:25). Dit was een volledige offerruil die Hem absoluut alles waard was!

Kijk ook eens hoe God de Vader deze kostbare bruid uitkoos voor zijn Zoon, hoe Jezus voor haar gewerkt heeft en voor haar gebeden heeft, hoe de Heilige Geest wordt uitgestuurd om haar met Christus te verenigen. Zie hoe de almachtige Drie-eenheid wordt ingeschakeld om de gemeente veilig te stellen als de bruid van Christus, die past bij Hém en ook onbetwistbaar bij zijn majesteit. Er is geen tweede bruid, geen tweede plan dat klaar ligt voor het geval het de kerk niet lukt! De gemeente is de brandende passie van God! Hij heeft bepaald dat Hij haar wil zegenen! Sterker nog, de hemel wordt voor haar in gereed gebracht! Er is geen sprake van al of niet klaar zijn, of van enige onvermogen in God om haar naar de plaats te brengen die Hijzelf voor haar bestemd heeft.

Heb jij je gerealiseerd dat Jezus in een bepaald opzicht niet voldaan is? Er blijft nog één wens over die Hij graag vervuld wil zien. In zijn gebed aan het eind van het Johannes evangelie, bidt Hij: 'Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt - Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen' (Joh. 17:24). De gemeente is de passie van Gods Zoon.

De Gemeente: het doel van de geschiedenis

De bijbel leert ons dat de uitwerking van Gods kracht door de heilsgeschiedenis heen naar dit ene punt toewerkt: de bruiloft van Christus en zijn gemeente! Helemaal in het laatste boek van de bijbel, in Openbaringen, is de climax van de hele heilsgeschiedenis het bruiloftsmaal van het Lam.

Johannes schrijft: 'En ik hoorde als een stem van een grote schare en als een stem van vele wateren en als een stem van zware donderslagen, zeggende:

Halleluja! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard.

Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven,

want de bruiloft des Lams is gekomen

en zijn vrouw heeft zich gereed gemaakt.

Johannes is zo overweldigd door wat hij ziet dat hij door de engel moeten worden aangespoord om verder te schrijven (zie Op. 19:6-9).

Precies zoals de bijbel begint met een bruiloft (van Adam en Eva), zo eindigt de bijbel met een andere bruiloft, namelijk die van Christus en zijn gemeente. Dit is de romance der romances! Dit is waar de geschiedenis op af koerst.

Dr. Martyn Lloyd-Jones schrijft: 'Daarom is het beeld vóór ons dat van onze Heer en Verlosser die uitkijkt naar het moment, naar de dag waarop Hij de kerk aan zichzelf zal presenteren. En hoe zal zij eruit zien? Zij zal een 'stralende kerk' zijn - wat betekent een kerk die gekarakteriseerd zal zijn door heerlijkheid (...) De uiteindelijke bestemming van ieder van ons, de uiteindelijke essentie van onze hele individuele verlossing is verheerlijking (...) Dit zal met ons persoonlijk gebeuren, maar ook zal de gemeente in haar geheel worden verheerlijkt (...) Het is erg moeilijk voor ons om dit te beseffen. Terwijl de gemeente in deze wereld van zonde en schaamte rondwandelt, wordt ze ondergespat door modder en slijk. Daarom zijn er vlekken en spatten op haar. En het is heel moeilijk om die kwijt te raken (...) De kerk hier is niet schoon; hoewel ze gereinigd wordt, zit ze nog steeds vol vlekken.

Maar wanneer ze die staat van heerlijkheid en verheerlijking bereikt, zal ze zonder enige smet zijn; er zal geen vlek op haar te vinden zijn. Wanneer Hij haar aan zichzelf presenteert, terwijl alle overheden en machten en de aaneengesloten gelederen van alle hemelse vorsten toekijken bij dit prachtige schouwspel en haar nauwkeurig onderzoeken, zal er geen enkele vlek te vinden zijn, zal zij zonder smet zijn. Het meest nauwkeurige onderzoek zal niet in staat zijn om de geringste spat van onwaardigheid of van zonde te bespeuren (...) Het is onmogelijk om deze volmaaktheid te beschrijven.' (D.M. Lloyd-Jones, *Life in the Spirit* pagina's 174 en 175, Banner of Truth).

DE GROTE VRAAG: wat bouwt Jezus vandaag?

Als we nu dus het grote plaatje van de toekomst van de kerk voor ons zien, moeten we onszelf afvragen waarin we op het ogenblik ons leven investeren.

Laat me, om ons op weg te helpen, een tweede vraag stellen: Wat bouwt Jezus vandaag? Wij weten het antwoord. Jezus heeft gezegd: 'Ik zal mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen' (Mat. 16:18).

Elk uur dat jij en ik hebben besteed aan pogingen om evangelisch relevante kerken te bouwen, is een goede investering. Elk uur dat je geluisterd hebt naar de problemen van een medechristen, dat je gebeden hebt voor mensen die ziek zijn, dat je training hebt ontvangen om een betere celgroepleider te worden; elke cent die je hebt gegeven; elke keer dat je iemand een lift geeft naar de kerk; elke poster die ontworpen is en elke folder die is uitgedeeld; elke keer dat je geluidsapparatuur voor de PA hebt verplaatst of stoelen hebt opgestapeld; elke keer dat je een bezoeker hebt verwelkomd; elke handeling en inspanning om het evangelie te verbreiden en de plaatselijke gemeente te helpen bouwen, was een verstandige investering. Elke afzonderlijke keer. Zelfs toen je een kopje water aan een medechristen gaf, werd het opgemerkt in de hemel (zie Mat. 10:42).

Mijn vrouw, Jo, en ik hebben ons als twintigers ingezet om in verschillende landen te helpen kerken te bouwen en te planten. Als dertigers hebben we hetzelfde gedaan. We zien dit als de verstandigste investering die we in onze jeugd hadden kunnen maken. We zien het niet als een offer, maar als een vreugde! Is het geen voorrecht om in beslaggenomen te worden door deze geweldige romance? Laten we God blijven danken voor zijn genade. Als Jezus betrokken is bij de succesvolle bouw van zijn kerk wereldwijd, wil je er toch bij zijn om met Hem op te werken! Ik tenminste wel, jij niet?

*Oorspronkelijke titel: Precious to Him – the church of Jesus Christ
Newfrontiers magazine . volume 2 . issue . september > november 2003*